

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem Mgr. Tomášem Blažkem ve věci

žalobců:

- a) S. A.
- b) N. T.
- c) D. A.
- d) A. A.

zastoupeni advokátem JUDr. Ing. Jiřím Špeldou
sídlem Šafaříkova 666/9, 500 02 Hradec Králové

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra

sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 10. 2019, č. j. OAM-727/ZA-ZA12-ZA21-2019 a č. j. OAM-726/ZA-ZA12-ZA21-2019,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2019, č. j. OAM-727/ZA-ZA12-ZA21-2019 a č. j. OAM-726/ZA-ZA12-ZA21-2019, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalobce a) podal u krajského soudu žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2019, č. j. OAM-727/ZA-ZA12-ZA21-2019, kterým žalovaný rozhodl, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen

„zákon o azylu“), se žalobci a) neuděluje.

2. Žalobkyně b) podala u krajského soudu jménem svým a svých nezletilých dětí, žalobkyně c) a d), žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2019, č. j. OAM-726/ZA-ZA12-ZA21-2019, kterým žalovaný rozhodl, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu se žalobkyním b), c) a d) neuděluje. Řízení o této žalobě bylo u krajského soudu původně vedeno pod sp. zn. 43 Az 22/2019.
3. Krajský soud usnesením ze dne 14. 10. 2020 spojil řízení o žalobách podaných samostatně žalobcem a) a žalobkyní b) ke společnému projednání, neboť napadená rozhodnutí spojuje skutková a časová souvislost. Žalobci tvoří jednu rodinu a spojuje je shodný azylový příběh. Žalobci uplatnili v jednotlivých žalobách obdobné námitky.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

4. Žalobci namítli, že žalovaný nepostupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, čímž porušil § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, dále nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, čímž porušil § 3 a § 2 odst. 4 správního řádu. Dále namítli, že žalovaný porušil § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu. Namítli také porušení § 50 odst. 2, odst. 3, odst. 4 správního řádu, § 52 správního řádu a § 68 odst. 3 správního řádu.
5. Podle žalobců žalovaný nesprávně vyhodnotil otázku, zda jim v zemi původu hrozí pronásledování, resp. vážná újma ve smyslu § 12 a § 14a zákona o azylu – v této otázce nedostatečně zjistil skutkový stav a zatížil rozhodnutí nepřezkoumatelností a nezákonností. Žalobci poukázali na skutečnost, že pocházejí z Ázerbájdžánu, kvůli čemuž zažívali ústrky ze strany většinové arménské společnosti; žalobce a) byl z tohoto důvodu dokonce asi osmkrát fyzicky napaden, přičemž v jednom případě mu útočníci zlomili nos a tři žebra. Tyto popisované obtíže dosahují dle přesvědčení žalobců intenzity pronásledování, popř. vážné újmy. Žalobci dále namítli, že žalovaný nedostatečně posoudil otázku, zda mají možnost využít ochrany vlastního státu před nestátními původci pronásledování. Klíčové přitom je, jak vypadá systém poskytování ochrany před kriminálním jednáním v dané zemi v praxi a zda žadatel může spoléhat na to, že jemu konkrétně by zabezpečil účinnou ochranu před pronásledováním. Žalovaný se však v napadených rozhodnutích omezil na konstatování, že ochrana je v zemi původu formálně dostupná, aniž by posoudil, zda bývá poskytována efektivně a zda by skutečně byla poskytnuta i žalobcům v jejich konkrétní situaci. Napadená rozhodnutí jsou z tohoto důvodu nepřezkoumatelná. Stejně tak je nepřezkoumatelný závěr žalovaného o možnosti využít vnitřní přesídlení.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svých vyjádřeních k žalobám setrval na závěru, k němuž dospěl v napadených rozhodnutích. Konstatoval, že se zabýval dostatečně všemi skutečnostmi, které žalobci uváděli. Jednání vůči žalobci a), které jako azylově relevantní k vlastní mezinárodní ochraně vztahovaly i žalobkyně b), c) a d), nedosáhlo intenzity pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Žalobci se mohli dovolat ochrany u orgánů domovského státu, popřípadě mohli využít možnosti vnitřního přesídlení. Žalobce a) a žalobkyně b), ač původem z Ázerbájdžánu, žijí v Arménii již desítky let, a za tu dobu se zde mohli plně integrovat.

IV. Soudní jednání

7. Během jednání konaného dne 14. 10. 2020 předně zástupce žalobců k dotazu soudu uvedl, že měl dostatek času na přípravu na jednání, byť byl ustanoven zástupcem žalobců teprve usnesením ze dne 6. 10. 2020. S žalobci se stihl sejít a probrat s nimi jejich věc. Zástupce žalobců dále odkázal na podané žaloby a shrnul, že žalobci jsou v Arménii pronásledováni z toho důvodu, že se narodili v Ázerbájdžánu. Pověřená pracovnice žalovaného odkázala na napadená rozhodnutí. K věci se poté vyjádřila žalobkyně b). Shrnula azylový příběh, který žalobci prezentovali již ve správním řízení. Zdůraznila, že protože nejsou „čistokrevní“ Arméni, tak s nimi v Arménii zacházejí, jako by Arméni vůbec nebyli. Na policii se sice obrátili, ale policisté jsou všichni „místní lidé“, kteří nebudou ochraňovat někoho, kdo přišel do Arménie z X. Policisté jim řekli, že jejich oznámení prověří, ale žalobce a) byl poté znovu fyzicky napaden, bylo jim řečeno, že nemá smysl, aby se na policii obraceli. V případě návratu do Arménie se obávají toho, že žalobce a) bude zabit a že žalobkyně b) se sama o sebe a o děti nedokáže postarat. Navíc nyní se situace v zemi pro ně ještě zhoršila kvůli opětovnému propuknutí ozbrojeného konfliktu mezi Arménií a Ázerbájdžánem.
8. Soud doplnil dokazování o dva články z tisku popisující aktuální situaci v zemi původu žalobců – „Boje o Náhorní Karabach sílí a s tím i obavy o zapojení velkých hráčů. Turecké angažmá se ale Rusku nehodí“ ze dne 30. 9. 2020 (dostupný na www.irozhlas.cz) a „Konflikt o Karabach se může změnit ve válku. Jak jsou na tom armády Ázerbájdžánu a Arménie?“ ze dne 29. 9. 2020 (dostupný na <https://denikn.cz>). Soud na základě těchto článků a dalších obecně známých skutečností konstatoval, že nynější ozbrojené střety mezi Arménií a Ázerbájdžánem jsou nejintenzivnější od 90. let 20. století, kdy mezi těmito zeměmi proběhla válka. Arménie vyhlásila mobilizaci, Ázerbájdžán částečnou mobilizaci, nejedná se tak již o pouhé sporadické přestřelky, ale do bojů je zapojena i těžká technika. Boje mají desítky, možná i stovky obětí, a to i mezi civilisty. Další vývoj konfliktu je nejasný. Boje jsou nicméně omezeny na území Náhorního Karabachu a jeho bezprostřední okolí, ambicí Ázerbájdžánu je zjevně obsazení tohoto území, které si nárokuje, nic nesvědčí tomu, že by se boje měly rozšířit i na samotné území Arménie. Zástupce žalobců k uvedeným skutečnostem dodal, že nyní by pro žalobce byla situace v Arménii obzvlášť tíživá, jako osoby pocházející z Ázerbájdžánu by se snadno mohli stát terčem násilí.

V. Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Při posuzování věci měl ovšem na zřeteli také čl. 46 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“). Dané ustanovení procedurální směrnice zakotvuje povinnost členských států zajistit pro žadatele o mezinárodní ochranu účinný opravný prostředek. Dle odst. 3 uvedeného ustanovení pak lze za účinný opravný prostředek považovat pouze takový prostředek, který zabezpečuje *„úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU“*. S ohledem na promeškání transpoziční lhůty ze strany českého zákonodárce se citované ustanovení procedurální směrnice vyznačuje (pro řízení zahájená

na základě žádostí o mezinárodní ochranu podaných po 20. 7. 2015) vertikálním přímým účinkem.

10. Ze správního spisu krajský soud konstatuje, že žalobci podali žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR dne 13. 8. 2019. Žalobce a) k podané žádosti uvedl, že je arménské státní příslušnosti i národnosti, narodil se ovšem ve městě X. Totéž platí pro žalobkyni b), která navíc není ani čistokrevná Arménka, má i ázerbájdžánskou krev. Do Arménie se žalobce a) i žalobkyně b) přestěhovali v roce 1988, v důsledku arménsko-ázerbájdžánského konfliktu o území Náhorního Karabachu. V roce 2007 se oženili, jejich děti, žalobkyně c) a d), se narodily již v Arménii. Zejména žalobce a) zažil v Arménii množství urážek kvůli tomu, že se s manželkou narodili v X. Lidé jej na ulici uráželi a slovně napadali, stále jej měli za přistěhovalce. Poté, co se oženil s žalobkyní b), mu navíc vyčítali, že si nevzal čistokrevnou Arménku. Na urážky si byl stěžovat i na policii, naštvaní lidé z okolí jej poté fyzicky napadli. Kvůli svému původu byl žalobce napaden asi osmkrát, naposledy v září roku 2018. Po tomto útoku se s manželkou rozhodli z Arménie odjet. Žalobce volal policii ohledně svých potíží pouze jednou, poté už se bál. Sousedé věděli, že pochází z X, protože s žalobkyní b) bydlela babička, která byla ázerbájdžánské národnosti. Žalobce navíc neumí psát arménsky, pouze arménsky hovoří. Když se například uchází o práci a má vyplnit nějaké formuláře, tato skutečnost hned vyjde najevo. Z uvedených důvodů není pro žalobce řešením přestěhovat se do jiné části Arménie, než kde dosud žili. V Arménii se nedá skrýt skutečnost, že žalobce je tzv. „jiný“. Ke svému zdravotnímu stavu žalobce a) uvedl, že jednou jej v Arménii zbili tak, že mu zlomili nos a tři žebra. Od té doby má problémy s dýcháním přes noc. Žalobkyně b) uvedla obdobné důvody opuštění Arménie a podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
11. Žalovaný v napadených rozhodnutích dospěl k závěru, že žalobci neuvedli žádné skutečnosti, které by vypovídaly o jejich obavě z pronásledování kvůli jejich rase, náboženství, národnosti či jiným azylově relevantním důvodům. Urážky a fyzické napadání v souvislosti s místem jejich narození ani nedosáhlo intenzity ve smyslu zákona o azylu. Žalobci měli navíc možnost využít právní prostředky ochrany, které Arménie svým občanům poskytuje. Žalobce a) sám uvedl, že kvůli urážkám si byl stěžovat u policie, také v případě fyzického napadení, po kterém byl žalobce odvezen do nemocnice, přijela policie a situaci řešila. Nelze tak dospět k závěru, že by příslušné arménské orgány nebyly schopné či ochotné poskytnout žalobcům ochranu. Také z žalovaným shromážděných podkladů vyplývá, že v Arménii se lze obrátit na policii v případě, že soukromá osoba má konflikt s jinou osobou. Policie takové konflikty normálně řeší. Žalobce a) se však bez zjevných důvodů na policii obrátil pouze jednou, svou situaci dále neřešil a místo toho se rozhodl s rodinou svou vlast opustit. Dříve než nastoupí nástroje mezinárodní ochrany je ale nutno použít všechny dostupné prostředky vnitrostátní ochrany, což žalobci neučinili. Žalobci měli dle žalovaného také možnost vyřešit své potíže přestěhováním se na jiné místo. Tvrzení, že nemohou skrýt svou jinakost, považoval žalovaný za spekulativní. Žalobci nevyužili možnost vnitřního přesídlení, a tak nelze předjímat, zda by tímto své problémy nevyřešili.
12. Mezinárodní ochranu lze poskytnout buď ve formě azylu, nebo doplňkové ochrany. Důvody pro poskytnutí první ze zmíněných forem mezinárodní ochrany jsou stanoveny především v § 12 zákona o azylu, podle nějž se azyl udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
13. Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu (§ 14 zákona o azylu).
14. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, posoudí, zda žadatel nesplňuje alespoň důvody k udělení doplňkové ochrany. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR.
15. Podle § 14b zákona o azylu pak lze rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany v případě hodném zvláštního zřetele udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.
16. V nyní posuzované věci žalobci odůvodňují své žádosti o udělení mezinárodní ochrany zejména skutečností, že byt jsou etnicky Arméni, oba pocházejí z Ázerbájdžánu. Žalobkyně b) navíc není „čistokrevná“ Arménka. Kvůli tomu v Arménii čelili urážkám i fyzickým útokům.
17. Krajský soud se s výše shrnutým hodnocením žalovaného neztotožňuje. Předně je třeba uvést, že žalovaný nijak nezpochybnil vnitřní konzistentnost tvrzení žalobců, ani nepoukázal na jejich rozpor se zprávami o zemi původu. Bylo tak povinností žalovaného z těchto tvrzení při posuzování žádosti žalobců vycházet (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 – 57, a ze dne 24. 7. 2008, č. j. 2 Azs 49/2008 – 83).
18. Povinností žalovaného proto bylo obstarat si takové adresné zprávy o zemi původu, které by mu umožnily řádně posoudit odůvodněnost obav žalobců z pronásledování z příslušnosti k sociální skupině Arménů narozených v Ázerbájdžánu. Zcela jistě přitom nelze tvrdit, že předmětná obava žalobců je zjevně nedůvodná. Předně, žalovaný nijak nezpochybnuje, že žalobce a) již z těchto důvodů opakovaně čelil verbálnímu i fyzickému násilí, jednou kvůli tomu dokonce skončil v nemocnici. Podle soudu je zároveň snadno představitelné, že postavení osob, které jsou sice arménské národnosti, ale pocházejí

z Ázerbájdžánu, nebude v arménské společnosti zcela bezproblémové. A to s ohledem na dlouhodobé napětí mezi Arménií a Ázerbájdžánem, vyplývající ze skutečnosti, že mezi těmito zeměmi proběhla na přelomu 80. a 90. let minulého století válka o území Náhorního Karabachu. Spor o toto území přetrvává dodnes, ostatně v letošním roce opět eskaloval do otevřených bojových střetů (k tomu viz výše soudem při jednání provedené dokazování), což může mít za následek další zvýšení národnostního napětí v rámci arménské společnosti, které by mohlo dopadnout i na žalobce.

19. Po prostudování zpráv o zemi původu shromážděných žalovaných ale krajský soud musí konstatovat, že žalovaný této povinnosti nedostál. Žádná ze zpráv založených ve správním spisu se totiž blíže nevěnuje otázce, jaké je postavení osob pocházejících z Ázerbájdžánu v arménské společnosti, jakým hrozbám případně čelí, zda se mohou reálně domoci ochrany ze strany státních orgánů proti případným hrozbám atd. Podklady shromážděné ve správním spise obsahují toliko obecné informace o bezpečnostní a politické situaci v Arménii, což je ale v daném případě nedostatečné.
20. K argumentaci žalovaného, že jednání vůči žalobci a) nedosáhlo intenzity pronásledování, krajský soud připomíná, že posuzování odůvodněnosti strachu z pronásledování má prospektivní povahu, je tedy třeba zkoumat potencialitu pronásledování v budoucnu, po případném návratu žadatele o mezinárodní ochranu do země původu. Při tom je využíván standard přiměřené pravděpodobnosti, což znamená, že tato možnost musí být reálná, nikoliv pouze hypotetická. Judikatura i doktrína pak dovozuje, že k naplnění tohoto standardu může postačovat již existence méně než 50% pravděpodobnosti, že žadatel bude pronásledován [viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 – 82, ze dne 13. 8. 2010, č. j. 4 Azs 11/2010 – 112, a ze dne 31. 5. 2017, č. j. 5 Azs 62/2016 – 87; EASO: *Qualification for international protection (Directive 2011/95/EU) - A Judicial Analysis*, 2016, str. 82-83]. Pokud si ale žalovaný neobstaral žádné podklady k otázce, jaké je postavení osob pocházejících z Ázerbájdžánu v arménské společnosti, pak může jen těžko hodnotit, zda je v případě žalobců přiměřeně pravděpodobné, že se případy násilí, kterému čelili, nebudou opakovat a případně dále zintenzivňovat.
21. Nutno dodat, že dle čl. 9 odst. 1 tzv. kvalifikační směrnice [tj. směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (přepřacované znění)] je pronásledováním jednání, které je „a) svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv, zejména práv, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze odchýlit, nebo b) souběhem různých opatření, včetně porušování lidských práv, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce způsobem podobným uvedenému v písm. a)“. Buď tedy určitý akt (případně jeho opakování) může být dostatečně závažný na to, aby představoval sám o sobě pronásledování, anebo může intenzity pronásledování dosáhnout souběh většího množství méně závažných opatření. V takovém případě se jedná, slovy Nejvyššího správního soudu, o pronásledování „na kumulativním základě“ (viz např. rozsudek ze dne 14. 6. 2012, č. j. 6 Azs 4/2012 – 67).
22. Ze stejných důvodů neobstojí ani úvaha žalovaného, podle níž měli žalobci reálnou možnost usilovat o ochranu v zemi původu. Pro takovou úvahu nemá žalovaný

dostatečné podklady. Nestačí odkázat na zprávu, podle které se v Arménii obecně lze obrátit na policii v případě, že soukromá osoba má konflikt s jinou osobou. Nelze zcela abstrahovat od postavení a původu žalobců a hodnotit jejich konflikty s většinovou společností, jako by šlo o jakýkoliv jiný konflikt mezi soukromými osobami. Z judikatury Nejvyššího správního soudu také vyplývá, že mohou nastat situace, kdy není možné nebo účelné trvat na předchozím pokusu žadatele o mezinárodní ochranu usilovat o ochranu v zemi původu k tomu, aby podmínka nemožnosti ochrany vlastní země mohla být považována za splněnou (viz např. rozsudky ze dne 19. 9. 2007, č. j. 1 Azs 40/2007 – 129, a ze dne 9. 2. 2010, č. j. 6 Azs 74/2009 – 51). Žalobci navíc uváděli, že se na policii po jednom z incidentů obrátili, což ale vedlo jenom k tomu, že žalobce a) kvůli tomu jejich sousedé zbili. Příště už se proto na policii raději neobraceli.

23. Obdobně nepodložený je konečně také závěr žalovaného, podle něž žalobci mohli případně využít vnitrostátní ochrany před pronásledováním v jiné části země původu. Opět platí, že pokud si žalovaný neobstaral žádné podklady k otázce, jaké je postavení osob pocházejících z Ázerbájdžánu v arménské společnosti, pak jen stěží může činit informované závěry o tom, zda lze mohou před případným pronásledováním uniknout přestěhováním se do jiné části země. Ke kritériím, která správní orgán musí hodnotit, hodlá-li aplikovat koncept vnitřního přesídlení, viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007 – 93, a ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 – 74.

24. Krajský soud shrnuje, že žalovaný nedostatečně posoudil otázku, zda žalobci mají odůvodněný strach z pronásledování ze strany arménské společnosti z důvodu, že se narodili v Ázerbájdžánu a že žalobkyně b) má i ázerbájdžánské předky. Krajský soud nicméně nijak nepředjímá odpověď na uvedenou otázku. Bude na žalovaném, aby důkladně zhodnotil, zda žalobci splňují podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu (eventuálně pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu).

VI. Závěr a náklady řízení

25. Krajský soud z výše uvedených důvodů zrušil napadená rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 1, 4 a 5 s. ř. s.).

26. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalobci, kterým by jinak jakožto úspěšným účastníkům řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly. O odměně zástupce žalobců soud rozhodne samostatným usnesením.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 14. října 2020

Mgr. Tomáš Blažek v. r.
samosoudce